

ШУМАДИНЪА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

Х И М Н А.

(Уписано у кубету цркви св. Петра у Риму 1851. год.
одъ П. П. Нѣгоше владике.)

Ради човѣкъ све што радитъ може,
Да угоди теби вишній Боже!
Съ облацима свете куле веже,
У кулама чистый тамянь жеже,
Са напрегомъ теби Химне пише,
Къ теби робскомъ побожношћу дише —
Умомъ густе мраке просієца,
А дѣтискимъ нарѣчиємъ еца,
Буромъ смутномъ узвіяный атомъ
Таинственомъ запалъный ватромъ
Хоће име твоє да изрече,
Што чувствує то хоће да рече —
Са уздохомъ топле сузе рони,
Тога дужность — то га нужда гони —
Руководства овде хоће твога
А за гробомъ блаженства тихого —
Храмъ е овај чудо теби сличи,
Некъ твой гордый олтарь земли дичи!
Охъ! кудъ басамъ? што л' я сада кажемъ?
Съ вѣчнимъ пламомъ што пращину слажемъ!
Та онъ ніє до творца слабога,
Храмъ онъ ніє за Бога силнога —
Већъ рукотворъ на маломъ попришту,
Како мрави на нѣиномъ мравишту —
Ти си себи храмъ диго надъ свима
Што савъ страшный просторъ обузима!
Тме мировахъ правилниємъ ходомъ
Подъ кристалнимъ играю му сводомъ!
Време тече бистриємъ потокомъ,
Подъ нѣговомъ куполомъ високомъ —!
Вѣчность крїє смршене трагове,
У нѣгове широке углове —!
Сви свѣтови вѣчнимъ факелима,
Кружаю се твоимъ небесима!
Служе храму за свѣтила твоє,
Служе общтемъ оцу превѣчноме —
Димъ средине съ когъ лучахъ пламови
Свудъ се сиплю како вихорови,
На средини стои твога храма,
Те преливи зраке у зракама,
Служи живогъ плама источникомъ,
Служи твоимъ вѣчнимъ жертвеникомъ! —

ПУТНИЧКА ПИСМА

Првый данъ нашегъ чеканя овде, нанесе путь едногъ швайцерца, кои е своимъ говоромъ доста приличіо ономе, што е путовао съ нама до Цириха. Младъ човекъ, и тымъ выше быо е одушевльнъ за свое швайцерско отечество, онъ е се враћао изъ Италиє гди е путовао, и тымъ е се више поносио швайцерскимъ уређенїемъ. Онъ е башъ приспѣо на своимъ колима, кадъ смо за ручакъ сели. Нѣгова дуга и за уво забачена коса, нѣговъ калабрезкїй шеширь, нѣговъ одъ црне кадифе капуть, и све што е на нѣму было, преварило насъ е све, те смо съ почетка мыслили да е талиянацъ; али да е молеръ, о томе се нисмо преварили. Мы се помакнемо еданъ до другога и направимо му место за нашимъ дугачкимъ асталомъ. Съ почетка ручка обично свуда и свагда мало се говори, и ако се што рекне а оно се говори преко залогая, по гдикоя кратка мысао. Обично онда кашике говоре, еръ свакий гладанъ ѣта да што пре свою гладъ утоли. Кадъ прође говеђина (ринд-флаишъ), онда већъ могу се чачкати зуби, могу се лако друга ела чекати, онда текъ може се разговоръ почети, и тай разговоръ гди е веће друшество, за свакимъ асталомъ, свуда на свету, све постепено расте. Кадъ се супа донесе, онда е обично главный разговоръ свио: „добаръ апетитъ“ или гди кои едући каже, да е супа одвећъ врућа или ладна, да е неслана или преслача — то е готово савъ разговоръ при супи. При говеђини већъ е мало више скопчана речъ една за другу, по гдикое шальиве анектоде причаю се, по гди кои путнички догађаи, приповедаю се, гди обично редомъ говори се а остали прилѣжно слушаю, додавајући по кадъ кадъ по неку речъ и примѣтбу. Кадъ се донесе треће ело, онда се већъ вио у сатльцима до дна слегло, и онда свакий е нашао предметъ разговора са своимъ комшиємъ, или са онимъ што према нѣму седи, и све два и два и маю по неку препирку, и полако еданъ другомъ доказує оно о чему су разговоръ повели. При четвртомъ елу или доцнїє при печеню, свакий за свой рачунъ говори, вице, доказує, безда се осврће да ли кога своїомъ викомъ забунує. Тако се то догађа више или манъ, при свакомъ ручку, гди е велико друшество; тако е и съ нама было целогъ пуга, а особито кадъ се кои странацъ у нашъ разговоръ уплете.

Кадъ супу сврщимо, и кадъ се лупа кашика утиша, еданъ одъ нашегъ друштва изъ дну астала рекне томъ непознатомъ младомъ молеру: „Вы зацело долазите изъ Италиє?“ „Изъ Италиє господине!“ одговори странацъ. „Елте да е то лепа земля?“ рекнемъ я и накренемъ танбиръ

те јошть неколико капљи супе заитимъ кашикомъ. „Врло лепа! нисте путовали нигда по Италији?“ одговори и уедно паново ме запита — „есамъ, али само до Вероне, но надамъ се да ћу и далъ путовати, радъ самъ да видимъ Римъ и Неапль.“ — „Можете, и ако иоле радо путуете нетреба да изоставите Италију, а самъ е у накрсть прешао. — Идите — у Неаплу наћићете едну малу сбирку природны и людски чуда, у Риму наћићете Римъ, али римляне нећете наћи — Римляне тражите у књигама Корнелия, Расина, Волтера или Шекспира, и ако нисте поета и молеръ, и ако немате ехтику или чаму, онда Италија за васъ неће толико лепа бити као моя Швайцарска!“ одговори онъ, и те нѣгове речи, почесто е слезанѣмъ рамена пратио. Говеѣина већ е была на асталу, и а самъ гледао у мой пунъ танѣиръ — другій кои према нѣму се ѣаше продужи разговоръ: „Дакле вама слабо се допада Италија?“ „а то невелимъ, нити ћу игда рећи, што се тиче нѣне природне красоте и климе но само оно што се мени допало и што самъ обожавао, могао бы на еднимъ великимъ колима изнети, а то говоримъ за мой рачунъ и по мојој ћуди.“ — „То ће вальда бити каква лепа Сибила“ рекне смешећи се еданъ малый ѣволанъ. „Ние одговори озбиљно младый молеръ; „а самъ мою Италију нашао и видио у Ватикану и у неколико соба у Флоренци. Кадъ бы извукао едина кола, они лепи и надчовечни предмета одъ чувены молера, онда за мене Италија небы много вредила. Я самъ се надао видити лепы молованя у Италији, али нисамъ се надао, да ћу наћи на такву вештину, о којој ћу морати сумњати: ели то човекъ правіо, или е съ неба тако начинѣно пало, ако одете кои у Римъ, па станете у Ватикану предъ „Христово преображеніе“ кое е Рафаель моловао, онда се опомените мој саданѣй речій, и видићете да самъ одвећ умеренъ быо. Изображеніе велико е за таква два дувара. Докъ самъ се годъ у Риму бавіо свакій самъ данъ ишао те гледао, и нисамъ се могао нагледати, колико самъ годъ пута починяо да копирамъ, свагда самъ у очаяніе падао — четири месеца како самъ Римъ оставіо, и садъ по реду могао бы вамъ казати, како коя фигура стои, какве су альине на свакој особи, какве су черте на свакомъ лицу. 27. лица има представљно, и могао бы вамъ казати, како кои стои, како кои главу или руку држи, изъ нѣювы чертій могао бы вамъ казати шта кои мысли.“ Онъ е говоріо брзо и лепо, и у свомъ говору дизао е све више свой ораторскій гласъ, онъ е тако дуго говоріо, и мысмо га слушали.

Мало по мало са Италије пређе разговоръ на Швайцарску, и у нѣму наћемо такође правогъ, али умереногъ и разборитогъ демократа. То е доста чудновато было, еръ уобште вештаци а особито молери слабо кадъ имаю основаны политични мнѣнія, вештина молованя, то е за нѣя цела вселена. — Мале се препирке о политики поведу — дође разговоръ и на ордене, на кое е онъ врло яко насртао: „кодъ насъ у Швайцарској“ продужи онъ „презиру се ордени страны кралѣва и владателя, кодъ насъ у млогимъ кантонима, стои узакону: да онай Швайцераць, кои добіе орденъ изъ стране државе, неможе быти чиновникъ. Онъ може бити поштень човекъ, може добро мыслити, али чимъ онъ гледа да се удвори тућемъ владателю, у нѣму нема више нѣгово отечество повереня. За малу државу као што е наша, ордени туђи нису ништа друго, него мамаць къ издайству, неслоги, раздору и пропасти.“ — И тако водіо се разговоръ за време це-

логъ ручка, и што се већма віно у олбама наниже слезало, тымъ е већма говоръ подизао се. И тако мало по мало прешло се са Италије на Швайцарску, са молованя на политику. — — —

Киша е наполю престала, и а престаемъ далъ писати. Сбогомъ мы полазимо опетъ далъ певаюћи:

„Ил' облачно или ведро

Нама е све едно.

Кадъ е ведро, мы са Алпа,

Долине гледамо.

Кадъ е киша мы седимо,

И песме певамо:

Ил' облачно, или ведро,

Нама е све едно! и т. д.

С А Н Ъ.

У очи ѣурѣвеогъ дана лежао е еданъ човекъ на постели и спавао е. Санъ ступи чело нѣгове главе, нагне се надъ нѣмъ и стане слушати тихе дисае почиваюћегъ. Кадъ е видио, да човекъ тврдо спава, узме га полако на руке, узвіе се съ нѣмъ на врѣ едногоъ високогъ брда и заповеди ноћи, да нѣно тавно покривало са земљъ скине. Она послуша, светлостъ се проспе изъ удалѣны висина, тако да е земля одоздо ружично цватила и лепо, као каква невеста, коя е покривало съ нѣногоъ красногъ лица предъ своимъ заручникомъ скинула.

„Гди самъ а!“ — повиче удивљенъ човекъ — „небо ме окружава съ нѣговомъ узвишеномъ тишиномъ, и око мой ушіо зүе гласови, као анѣлске песме!“ Сва нѣгова осеѣаня постану неисказана чувства блаженства, нѣгово срце беше чисто као душа новорођеногъ детета, мисліо е, да е умро, и да се преселио у обиталишта блаженны. Садъ баѣи погледъ на дубоко подъ нѣмъ лежећу земљу, гди е зрилиште нѣговогъ преѣашнѣгъ живота съ узбуђенѣмъ познао, као што у срцу добродѣтелногъ старца стои, кой е после много година одсутствія, опетъ угледао поляну, гди е дане нѣговогъ детинства проживіо.

На еданпуть укажу се на врѣ брега два реда чудновати створеня: она што су съ десне стране стаяла, была су умилятогъ лица, нѣново одѣло беше бело съ крави-ма ружичноцвенимъ, у руци су носили маслинову гранчицу и имали су етирска крила, коя су личила на облаке, кадъ ій зора позлати; предъ нѣима е ишао анѣео мира.

„Ко сте вы?“ запита удивљенъ човекъ. „Мы смо твои добри спомени“, — говорау они — „дошли смо са земљъ, да ућемо у обиталиште, гди смо се родили, т. е. у твоє срце. Уселе се дакле у срце човека, коме су одъ радости сузе на очи потекле.

Садъ му се приближе створеня съ леве стране, коя су была умотана съ црнимъ альинама. У руци су носили по еданъ штапъ, око кога су се живе гув виле; изъ нѣювы очію севаше мрачна ватра, а лице имъ беше набрано одъ мрзости, издайства, суровости, зависти, лукавства себичности, властолюбія, и подлости. Предъ нѣима е ишао анѣео ужаса, тресући огромнимъ црнимъ крилима као ястребъ у пустинји, кой се устремлява на невино ягнъ у тихой долини пастира.

„Ко сте вы?“ запита ужаснуть човекъ.

„Мы смо твои зли спомени“, — говорау они — „долазимо са земљъ и улазимо у твоє срце, гди смо се и родили.“ Уселе се дакле у срце човечіе, коме се коса на глави дигне.

„Я самъ на землю низвргнуть!“ повиче онъ тужно, и у нѣговой внутренности почне се страшна борба, ерѣ наоружана войска зли спомена нападне на добре съ поругателнимъ цереканѣмъ, да бы ий изъ нѣновогъ наслѣдства изтерали. Тако хуи изъ мрачны Алпски гора Фенъ и узнимируе тиху површину езера.

Садъ слети вѣстникъ божій съ неба, и приближи се смуѣномъ човеку. Нѣгова су крила была прозрачна као чистина небесногъ плавна, нѣгова альина, беля одъ наибелѣгъ снега, беше опасана поясемъ любичасте бое, око нѣгове главе трептили су сунчани зраци.

„Ко си ты?“ запита усхиѣнъ человекъ.

„Я самъ анѣо вере“, — одговори вѣстникъ — „и послать самъ, да ти помогнемъ у борби, коя у твоѣмъ срцу бесни.“ Дакле уѣе и онъ у срце човека, умири зле спомене и постанови миръ.

Затимъ доѣе санъ опетъ къ своме любимцу, и одне се га опетъ на постелю, одакле га е узео. Човекъ уздане дубоко, отвори очи и види како санъ крозь воздухъ одлеѣе. „Стой, стой!“ викаше за нѣмъ тужно.

Ютренъ сунце осветли собу пробуѣногъ, а издалека чуо се побожный гласъ звона, коя су првый свечаный данъ пролеѣа оглашавала. „Здравствуй пролетный данче — оѣешъ поклонити моме срцу миръ? Ове ноѣи нашао самъ еданъ штитъ, о кой ѣеду се све саблѣ зли духова поломити.“

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— Данъ по данъ доѣе и ѣурѣвданъ, и съ нѣмѣ, наступило е пролеѣне време са целомъ своѣомъ лепотомъ.

— Новине у Н.-Саду „Южна пчела“ забраѣне су.

— У окр. ѣуприскомъ Цоя жена Мите Голубовиѣа отровала се сбогъ тога, што нѣе съ мужемъ добро живила.

Неготинъ 21. Априла. Ко е юле познать са друженимъ животомъ окружны вароши отечества нашегъ, тай ѣе безпрекословно устушити прво место Неготину. Веселя поедини фамилиа могу се назвати слободно веселя целе вароши, ерѣ гди су свадбе, славе, имендани, ту се стеку и звани и незвани, па певаю, пию играю и веселе се обично до полъ ноѣи а много пута и до свануѣа. Дружелюбѣе Неготинаца, добро краинско вино и мложина лаутара есу непресушный изворъ непрестаногъ веселя. Само ванредни случаи пресецаю токъ овогъ веселогъ живота; догодили се у едной фамилиѣ каква несреѣа, онда е участѣе обште, онда нико неизостае у сажаляваню, тѣщеню и т. д. Такѣй ванредный случай догодѣо се 19. о. м. Нашъ обштелюблѣный и одъ свѣю почитованый Г. Гина преселѣо се у вѣчностъ у Суботу 19. Априла у 12½ сатѣй по турски. Онъ е быо еданъ одъ найотмѣни, найимуѣниѣи и вайчеститѣи овдашнѣи граѣана и трговаца. Збогъ нѣговогъ примѣрногъ безпристрастѣа и поштена изабрали су га едногласно сви Неготинци за предѣдателя примирителногъ суда, и докъ се нѣе разболео, одправляо е свою дужностъ на задовольство свои сограѣана, никога тай нѣе увредѣо, свакиѣ е кодъ нѣга безъ разлике любезно примлѣнъ — онако примлѣнъ быо, као годъ што су любезна деца кодъ свои любезны и добры родители примлѣна. Нѣга оплакуе нѣгова стара супруга, два добра послушна сына и цела варошь дели съ нѣмѣа тугу и жалостъ. Шестъ дана нѣе више боловао и быо е при-

свести до последнѣгъ часа. Своѣ добро нѣе на писмено разположѣо, него устмено, али чуйте како:

Предъ смртъ на два дана опоминяла га е нѣгова баба, да на писмено разположи своѣ иманѣ, но онъ то нѣе хотѣо имаюѣи надежду да ѣе остати, и кадъ е у Суботу предвидѣо, да мора скончатѣи, а онъ онда узме перо и артию, да самъ свою последню волю напише, али последный часть приближи се и недаде му писати. Кадъ увидѣи да су му силе за писанѣ изнемогле, а онъ легне и заиште свой штапиѣъ, кой е посведневно носѣо, и почемъ га е примѣо, почне изумируѣимъ гласомъ говорити: „Цело мое иманѣ, юштъ докъ самъ здравъ быо, предао самъ у руке моме старѣемъ сину Юци, и онъ е на задовольство мое руковао съ нѣмѣе и зна шта коме имамъ давати, шта ли одъ кога примати; нека съ братомъ и у напредакъ као и до данасъ у любви живи; а коме я оваѣи штапиѣъ у руке предамъ онога да сматрате за господара могъ имана и почитуете као што сте мене почитовали.“ Онда преда штапиѣъ нѣговой баби и рекне: „После твоѣ смрти постаю наши синови господари наше имовине; затимъ се излюби са свѣма и испусти духъ! Съ великимъ торжествомъ и многобройномъ пратнѣомъ испраѣенъ е до гробля и положенъ у гробницу, кою су му нѣгови синови сазидати дали. Богъ да му душу прости, вѣчна му память. Онъ ѣе живити у спомену свѣю, кои га познаю, као веранъ супругъ, чадолюбивъ отаць, добаръ граѣанинъ и безпристрастный судѣа. —

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Франкфуртъ. Столица президента Павлове цркве изъ времена народнѣ скупштине продата е за 8 ф. а друге две столице одъ два вице-президента продате су свака по 4 ф. — Далекѣо су дотерали Немци у чествованю нѣюви знаменитости.

— Као противъ срдоболѣ препоручю едне новине еденъ пресногъ мяса и кажу, проливъ одъ више месеци престане употребленѣмъ тогъ редкогъ лека за 24 сата.

— Кадъ е путникъ Пинто крозь Татарску ишо, нашао е поредъ едне пагоде, само еднимъ зидомъ заграѣене 180 монастыра, у коима е обитавало кое калуѣера, кое калуѣерица 24.000 душа. У едномъ одъ ти монастыра живи сестра Ханова съ маломъ пратнѣомъ одъ 6000 жена. Изъ скромности назвала е она себе: „метломъ у дому божѣемъ.“

— Алтенбургъ. Више села у Херцогству Алтенбургу сложила су се къ подражани вредномъ стараню за сироте. Обштине су ти села обявиле, да оне саме надгледаю своѣ сиромаше, а просяцима недаю ништа, и кой противъ овогъ установления поступа, мора неку новчану казнѣ платити. Просячество бы свуда престало, да се овако све обштине согласе.

— Америка. Одъ 1. Януара о. г. прешло е досадъ изъ Европе само у Невъ Йоркъ 40.000 душа. У Америци населило се досадъ само Немаца око 4 милиона душа.

— Туринъ 9. Апр. едно решенѣе министра морепловства забранѣо матрозима трговачки лаѣа бунтовничке песме у странымъ пристаништама певати, и зато стоѣе поддоговорни лаѣарски капетани. Министеръ финансиѣе предрлаже повишенѣ данка.

— Паризъ 10. Апр. у союзу съ декретима одъ 10. о. м. секвестрирана е она сума новаца, кою су одъ продаѣ

книга Луи Филипа добила, и даљ продаванъ забранѣно
Овај поступакъ учинио е врло непријатно упечатленъ.

— Паризъ 11. Апр. Принцъ президентъ вратио се са својгъ путована у Солонию, гди су га пратили више вештака у земледѣлију; међу осталима био е и заслуженый Беркель.

— Карлсруе. 11. Апр. збогъ предстојеће смрти великогъ Херцога сво е воинство у касарнама смештено, и театри су затворени. Муке су умирућегъ неописане.

Верона 11. Апр. велики князеви руски Николай и Михаилъ дошли су изъ Ровереда овде; дочекао њихъ е фелд-маршалъ Радециј; велики князь Константинъ очекуе се свакој часъ изъ Монце.

— Паризъ 11. Апр. Паризци се може бити бадава радују, што мисле, да ће 10. Мая република умрети; Луи Наполеонъ, кой нѣ башъ особитый почитатель начина саданѣгъ државоуправленія, задовољя ње се владомъ безъ титуле. Јоштъ ње дакле остати при старомъ и французи, кой су се толико крунисано радовали, морају се најпре стерпљиво учити.

— Маршалъ Жерардъ преселио се у вѣчностъ. Онъ е имао седамдесетъ година. Године 1830. постао е маршаломъ францускимъ. Садъ брои Француска само јоштъ петъ маршала.

— Паризъ. Гласа се, да ће бити промене у високимъ административнимъ службама. Говоре, да ће братъ военогъ министра добити префектуру Сене; Пиетръ да ће постати полицай министеръ; Банандъ или Карлъ да ће примити полицайну префектуру, а Монасъ да ће у советъ доћи.

— Говоре, да европске силе нису противне намери президента Луи Наполеона, кой оће себе за цара францускогъ да прогласи; само неће хтети дозволити, да му остане у фамилији наслѣдство. На ово кажу да е примѣтио Луи Наполеонъ, да е воља Француске доста яка.

— Пешта. Говори се да ће скоро царъ Пешту и Будимъ посѣтити.

Копенхагенъ, 10. Апр. Овде се говори, да ће бити промена министерства. Военый попечитель искао е, да се сви офицери одпусте, кой су у Холнштајнскимъ военимъ одѣленняма заостали, или пређе у тако названой Шлезвигъ Холнштајнской войсцы служили. Овоме зактеваню военогъ попечителя противи се едно високо лице, које се врло близу краля наоди. Генералъ Ханзенъ (попечитель) учинио е овај вопросъ за вопросъ кабинетскій.

— Пешта. Паробродъ „Францъ Јозефъ,“ кой е по американскомъ начину саграђенъ, путова ње у Маю месецу до Галаца.

— Шемницъ. Пишу отудъ, да младежъ на тако нискомъ степену природны сила стои, да нису были у станю потребно число рекрута издати.

— Млѣтке. Овде одъ неколико година бавећа се шпанска принцеза, живиће у напредакъ кодъ Херцога одъ Модене. Њњъ е супругъ Донъ Жанъ, кой се у Лондону наоди.

— Русија. Новый царскій указъ уређуе населѣнја за Чифуте подъ врло повольнимъ условіяма. Свакој Чифутињъ, кой се жели землѣдѣлију одати, добива одъ прави-

телства поклонъ одъ 150 сребрны рубала, више югара необдѣлане землѣ и у овимъ обстоятелствама врло важно дозволенъ, да могу християнске слуге и слушкинѣ држати. Осимъ тога, ослобођенъ е таковый землѣдѣлацъ са својомъ фамилиою за 20 година одъ воене службе. Овај указъ неће ямачно промашити свое пробитачно практично дѣйство.

— Берлинъ 16. Апр. данасъ у засѣданю друге камере прочитао е предсѣдатель министерства едно краљѣво писмо, које е гласило: § 1. чланови устава 65, 66, 67, и 68, остаю одъ 7. Августа безснажни: § 11. одъ тогъ времена слѣдоваће устроение прве камере на основу краљѣвскогъ решенія.

— Бечъ. Попечитель правосудія Краузъ постао е барономъ.

— Карлсруе 15. Апр. после смрти великогъ баденскогъ Херцога, престолонаслѣдникъ Лудвикъ одрекао се своевольно владѣнја на ползу његовогъ брата Фридрика.

— Темишваръ. У Чакову умро е еданъ селякъ одъ едне чаше ракѣ, у кою е бирташъ метнуо киселину сумпора, да е ячомъ учини.

— У Лондону има садъ 15.303 фякера. —

Огласн.

(18)

(1—3)

Кућу мою лежећу усокаку до Настаса Христуло-вића и Николе Котуле продаемъ; дакле кой има волю нека ми се погодбе ради пріяви а цена ће бити умѣрена Кућа е са 2 собе една одаклиа и куйна.

Панта Михайловићъ.

(19)

(3—3)

Продае се една кућа са едномъ пространомъ собомъ, са рачаномъ и куйномъ с' еднимъ подрумомъ плацемъ 4 фата и три стопе ширине на лицу; а у дужину 12 фати и коя кућа лежи до варош-капије изподъ зданія гимназиалногъ разреда, ко жели купити нека се нижеподписаномъ изволи као тугору исте куће, ради погодбе пріявити — цена ће бити умерена.

Ђорђе Данићъ,

терзија.

(20)

(1—3)

У колачарници кодъ купалишта осимъ свакояки по-ластица, одъ данасъ може се увекъ добити најболѣгъ сладоледа, (геффорнеса.)

(22)

(2—3)

Плацъ почив. Алексе Аврамовића, имаюћи с' лица ширину 14½ фати и два шуха, с' долињ стране до правителственогъ плаца ширину 8 фати и 2 шуха, а у дужини 35½ фати и 18 цоли, притомъ са подранѣнимъ воћемъ, благородномъ лозомъ и скоро савъ е засеянъ пролећнимъ и есенњимъ усевомъ, продае се изъ слободне руке; ко бы имао волю купити га, нека се обрати на под-писаногъ. Цѣна ће умѣрена бити.

Кост. Х. Брзакъ.